

Životopis Františka Bloudka

František Bloudek se narodil 4.zářím 1947 v Otvicích, což je malá obec v Ústeckém kraji. František byl ze tří sourozenců nejstarší. Měl sestru a bratra. Už od malička měl František zdravotní potíže, konkrétně trpěl dětskou epilepsií a měl často epileptické záchvaty. Tyto záchvaty se odrážely i na jeho život ve škole, kde si z něj vrstevníci dělali srandu a vyčleňovali ho z kolektivu. Již v dětství si také František uvědomoval, že jeho rodiče nemají zrovna nejšťastnější manželství a musel tedy se sourozenci poslouchat časté hádky a rozepře rodičů.

Na střední školu se František dostal do Kadaně. Po předešlých zkušenostech již František nechtěl bydlet na internátu a rozhodl se tedy každý den dojíždět do školy vlakem. Doma na něj ovšem vždy čekaly hádky, takže se František naučil žít sám a většinou se raději procházel. V dětství také rád čas trávil se svým dědou, který bydlel v Praze. Tento děda pocházel z matčiny strany. Matka ho ale po většinu života nenáviděla, protože ji prakticky dotlačil do sňatku s Františkovým otcem. Také se kvůli němu musela vzdát svého snu žít v Praze. Dědeček naučil Františka samostatnost a také prohloubil jeho zájem v knihy, které Františka od té doby začaly velmi bavit. Po maturitě, kterou získal roku 1967 se rozhodl odcestovat do Prahy na vysokou školu. V této době potkalo Františka a jeho rodinu veliké neštěstí. Františkova matka totiž naléhala, aby jeho otec odešel do jiného zaměstnání za lepším platem. Při výkonu práce se jednou stala velká tragédie, která vyústila v smrt Františkova otce. V tu chvíli přišla rodina o drtivou většinu příjmů a František se tedy musel vrátit do své rodné obce, aby pomáhal matce s výchovou svých mladších sourozenců a s provozem domácnosti.

V těchto letech se také potkává František s narážkami, že je to "buzerant" a "teplouš", tyto narážky přicházely z důvodu, jak vypadala Františkova chůze, která prý připomínala "chůzi homosexuála". František si v té době nebyl vědom své orientace, protože v šedesátých a sedmdesátých letech byla považována homosexualita jako "zakázané téma". František si byl pouze vědom, že ho nepřitahují ženy. Po nějaké době si František uvědomil svou orientaci. Vzhledem k době v jaké vyrůstal se opět jednalo o velice kontroverzní téma, které opět pouze znevýhodnilo Františka v pracovním i osobním životě.

Když se František vrátil zpět ke své matce, tak vypomáhal jak se jen dalo. Vypomáhal hlavně s mladším bratrem, kterému bylo pouze jedenáct. František se snažil matce pomoci i v osobním životě a opakovaně jí nabízel, že jí napíše inzerát do novin a aby si našla nového muže. Nejprve matka nechtěla, ale nakonec souhlasila a František jí inzerát napsal. Takto poznala muže, který nejprve za celou rodinou dojížděl. Jednou měl ovšem spor s Františkem, který se na něj údajně "divně koukal". Celá záležitost vyústila až v to, že se František dozvěděl, že matka rodinu opouští a stěhuje se ke svému novému partnerovi. František nejprve vůbec nevěděl, jak se má zachovat. Když matce napsal, proč si nevzala malého Karla s sebou, tak odpověděla, že v bytě není dost místa, ale její nový partner dokáže zařídit místo v dětském domově. Když to malý Karel zjistil, tak Františka na kolenu prosil aby s ním zůstal a František mu vyhověl. Bydlel tedy dalších sedm let na vesnici, než se malý bratr osamostatnil.

Když se bratr odstěhoval, tak se František rozhodl se vrátit do Prahy, kterou měl opravdu rád. Často chodil na koncerty a do divadla. Na každou takovou příležitost se náležitě oblékl, učesal a navoněl. V tramvaji na něj kolemjdoucí nadávali. V té době bylo totiž normální, když byl muž špinavě oblečen a páchl po potu. Když tedy do tramvaje nastoupil čistý František tak to lidé těžce nesli. Byl tedy vždy diskriminován a šikanován společností za jeho orientaci.

Politika Františka moc nezajímala, protože rok 1968 pro něj přinesl zklamání. Líbilo se mu, jak byla najednou volnost a jak byla zrušena cenzura. Když tedy vpadla vojska Varšavské smlouvy na naše území, tak byl František zklamán a od té doby se rozhodl politicky moc neangažovat. V roce 1989 byl příjemně překvapen. V té době již žil v Praze s vystudovanou vysokou školou. V 52 letech se u Františka projevil syndrom vyhoření a odešel ze své práce v rakouské firmě. Poté pracoval až do důchodu jako skladník.

V dnešní době má dobrý vztah se svou sestrou, u které tráví svátky. Celá její rodina se naučila Františka brát takového jaký je.